

Jeg er takknemlig for innsikt, styrke og vitnesbyrd som så mange av mine eksemplariske unge venner og omgangsfeller gir meg. Når jeg er sammen med dem, blir jeg styrket, og når jeg vet at de er sammen med andre, blir jeg oppmuntret fordi jeg vet om det gode de gjør og den tjeneste de utfører på vegne av den Mester de tilber og streber etter å adlyde.

Folk gjør gode og viktige ting fordi de har et vitnesbyrd. Samtidig utvikler vi også vitnesbyrd på grunn av det vi gjør. Jesus sa:

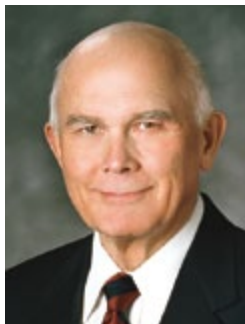
“Min lære er ikke min, men hans som har sendt meg.

Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv” (Johannes 7:16–17).

“Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud” (Johannes 14:15).

I likhet med Nephi og Mormon i gammel tid, “forstår [jeg] ikke hva alle ting betyr” (1 Nephi 11:17; se også Mormons ord 1:7), men jeg skal si dere hva jeg vet.

Jeg vet at Gud vår himmelske Fader lever og at han elsker oss. Jeg vet at hans unike og spesielle Sønn, Jesus Kristus, er vår Frelser og Forløser og overhode for den kirke som bærer hans navn. Jeg vet at Joseph Smith opplevde alt han hevdet og sa med hensyn til evangeliets gjengivelse i vår tid. Jeg vet at vi blir ledet av apostler og profeter i dag og at president Thomas S. Monson har alle prestedømsnøkler som er nødvendige for å velsigne oss og videreføre Herrens verk. Jeg vet at vi alle har krav på denne kunnskapen, og hvis dere strever, kan dere stole på at de vitnesbyrd dere hører fra denne talerstolen på denne konferansen, er sanne. Jeg vet og bærer vitnesbyrd om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

Ønsker

For å nå vårt evige mål må vi ønske og arbeide for å oppnå de egenskaper som kreves for å bli en evig person.

Jeg har valgt å tale om viktigheten av *våre ønsker*. Jeg håper vi alle vil foreta en selvransakelse for å finne ut hva vi egentlig ønsker og hvordan vi rangerer våre viktigste ønsker.

Ønsker dikterer våre prioriteringer, prioriteringer former våre valg, og valg bestemmer våre handlinger. De ønsker vi lever ut, bestemmer hva vi forandrer, hva vi oppnår og hva vi blir.

Jeg vil først ta for meg noen alminnelige ønsker. Som mennesker har vi noen grunnleggende fysiske behov. Ønsker om å tilfredsstille disse behovene fremtvinger våre valg og styrer våre handlinger. Tre eksempler vil vise hvordan vi noen ganger overstyrer disse ønskene med andre ønsker som vi anser som viktigere.

Det første er mat. Vi har et grunnleggende behov for mat, men i en periode kan denne lysten overstyres med et sterkere ønske om å faste.

Det andre er ly. Som 12 år gammel gutt motsto jeg et ønske om ly på grunn av mitt større ønske om å oppfylle et speiderkrav om å overnatte i skogen. Jeg var en av flere gutter som forlot behagelige telt og fant en måte å bygge et leskur på og lage en primitiv seng av de naturlige materialene vi kunne finne.

Det tredje er søvn. Selv denne grunnleggende trangten kan

midlertidig overstyres av et enda viktigere ønske. Som ung soldat i Utahs nasjonalgarde lærte jeg et eksempel på dette av en offiser med stridserfaring.

I de første månedene av Korea-krigen ble et feltartilleribatteri fra Utahs nasjonalgarde i Richfield utkommandert i operativ tjeneste. Dette batteriet, som ble ledet av kaptein Ray Cox, besto av omkring 40 siste-dagers-hellige menn. Etter ytterligere opplæring og forsterkning fra reservister fra andre steder, ble de sendt til Korea, hvor de havnet i noen av den krigens hardeste kamper. I ett slag måtte de drive tilbake et direkte angrep av hundrevis av fiendtlige infanterister, den slags angrep som overkjørte og ødela andre feltartilleribatterier.

Hva har dette med å overvinne trangten til søvn å gjøre? En kritisk natt, da fiendens infanterister hadde strømmet gjennom frontlinjene og inn i de bakre områdene som var befestet av artilleriet, hadde kapteinen felttelefonen i teltet sitt og hadde beordret sitt omfattende kringvern til å ringe ham personlig hver hele time natten gjennom. Dette holdt vaktene våkne, men det innebar også at kaptein Cox stadig fikk sin søvn avbrutt. “Hvordan klarte du det?” spurte jeg ham. Svaret viser styrken i et overordnet ønske.

“Jeg visste at om vi noensinne kom hjem, ville jeg møte guttenes foreldre på gaten i vår lille by, og jeg ønsket ikke å møte noen av dem hvis sønnen deres ikke kom hjem på grunn av noe jeg hadde unnlatt å gjøre som hans befal.”¹

Hvilket eksempel på den innflytelse et overordnet ønske har på prioriteringer og handlinger! Hvilket mektig eksempel for alle oss som er ansvarlige for andres velferd – foreldre, ledere og lærere i Kirken!

La meg avslutte illustrasjonen med å si at tidlig neste morgen, etter en

nesten søvnløs natt, ledet kaptein Cox sine menn i et motangrep mot fiendens infanteri. De tok over 800 fanger mens bare to av deres egne kom til skade. Cox fikk en tapperhetsmedalje, og batteriet hans mottok presidentens utmerkelse for sitt ekstraordinære heltemot. Og i likhet med Helamans unge krigere (se Alma 57:25–26), kom alle hjem.²

Mormons bok inneholder mange læresetninger om viktigheten av våre ønsker.

Etter å ha bønnfald Herren i mange timer, fikk Enos høre at hans synder

var tilgitt. Så “begannte [han] å føle et ønske” for sine brødres velferd (Enos 1:9). Han skrev: “Og ... etter at jeg hadde bedt og arbeidet med all flid, sa Herren til meg: Jeg vil gi deg ifølge dine ønsker på grunn av din tro” (vers 12). Legg merke til tre forutsetninger for å motta den lovede velsignelsen: ønske, arbeid og tro.

I sin preken om tro lærer Alma oss at tro kan begynne med et ønske om å tro, om vi bare vil “la dette ønske virke i [oss]” (Alma 32:27).

En annen stor læresetning om våre ønsker, spesielt om hva som burde være vårt høyeste ønske, er å finne i beretningen om lamanittenes konge som blir undervist av misjonæren Aaron. Da Aarons undervisning vekket hans interesse, spurte kongen: “Hva skal jeg gjøre så jeg kan bli født av Gud” og “få dette evige liv”? (Alma 22:15). Aaron svarte: “Hvis du ønsker dette, ... hvis du vil omvende deg fra alle dine synder og vil bøye deg ned for Gud og påkalle hans navn i tro, og ha tro på at du skal få, da skal du få det håp som du ønsker” (vers 16).

Kongen gjorde som han sa, og i mektig bønn erklærte han: “Jeg vil forsake alle mine synder for å kjenne deg ... og bli frelst på den siste dag” (vers 18). Med denne forpliktelse og denne tilkjenneivelse av hans høyeste ønske, ble hans bønn besvart på mirakuløst vis.

Profeten Alma hadde et inderlig ønske om å rope omvendelse til alle mennesker, men innså at han ikke skulle ønske den uimotståelige kraft som dette ville kreve, for han konkluderte: “En rettferdig Gud ... gir menneskene ifølge deres ønske, enten det er til død eller liv” (Alma 29:4). I nyere åpenbaring erklærer også Herren at han “vil dømme alle mennesker etter deres gjerninger – etter deres hjerters ønsker” (L&P 137:9).

Er vi egentlig forberedt på at vår evige Dommer legger så stor vekt på våre innerste ønsker?

Mange skriftsteder omtaler våre ønsker i lys av hva vi søker. “Den som søker meg tidlig, skal finne meg og skal ikke bli forlatt” (L&p 88:83). “Søk oppriktig etter de beste gaver” (L&p 46:8). “Den som søker flittig, skal finne” (1 Nephi 10:19). “Hold dere nær til meg, og jeg vil holde meg nær til dere. Søk meg flittig, og dere skal finne meg, be og dere skal få, bank på, og det skal lukkes opp for dere” (L&p 88:63).

Å justere våre ønsker for å gi høyest prioritet til det som hører evigheten til, er ikke lett. Vi blir alle fristet av den verdslige kvartett som eiendom, fremtredende stilling, stolthet og makt er. Vi kan godt ønske disse tingene, men vi skulle ikke prioritere dem høyest.

De som ønsker aller mest å skaffe seg eiendeler, faller i materialismens felle. De overser advarselen: “Søk ikke etter rikdommer eller denne verdens verdiløse ting” (Alma 39:14; se også Jakobs bok 2:18).

De som ønsker fremtredende stilling eller makt, skulle følge den djerve kaptein Moronis eksempel, han som ikke traktet “etter makt” eller “verdens ære” (Alma 60:36).

Hvordan utvikler vi ønsker? Få vil oppleve den slags krise som motiverte Aron Ralston,³ men hans erfaring gir oss verdifull lærdom om å utvikle ønsker. Da Ralston gikk gjennom en avsidesliggende dal i Syd-Utah, beveget brått en 360 kg tung stein seg og låste fast høyrearmen hans. I fem ensomme døgn kjempet han for å komme seg løs. Da han var i ferd med å gi opp og akseptere døden, så han for seg en 3 år gammel gutt som kom løpende mot ham og ble løftet opp i hans venstre arm. Idet han innså at han hadde sett sin fremtidige sønn og fått forsikring om at han kunne overleve, mannen Ralston seg opp til å ta drastiske grep for å redde livet før kreftene ebbet ut. Han brakk de to benene i den fastlåste høyrearmen og brukte så kniven på multiverktøyet til å kappe armen av. Han mønstret så den nødvendige styrke til å gå 8 km

før han fant hjelp.⁴ Hvilket eksempel på kraften i et overveldende ønske! Hvis vi kan se for oss hva vi kan bli, blir vårt ønske og vår evne til å handle betydelig sterkere.

De fleste av oss vil aldri oppleve en så ekstrem krise, men vi møter alle potensielle feller som vil hindre vår fremgang mot vårt evige mål. Hvis våre rettferdige ønsker er intense nok, vil de motivere oss til å kutte og skjære oss fri fra avhengighet og andre tyngende synder og prioriteringer som hemmer vår evige fremgang.

Vi skulle huske at rettferdige ønsker ikke kan være overfladiske, impulsive eller midlertidige. De må være inderlige, urokkelige og permanente. Med en slik motivasjon vil vi søke den tilstand som beskrives av profeten Joseph Smith, hvor vi har “overvunnet ondskaper i [vårt] liv og ikke har den minste lyst til å begå synd”.⁵ Det er en svært personlig beslutning. Eldste Neal A. Maxwell sa:

“Når noen beskrives som ‘at de ikke lenger ønsker å gjøre ond’, er det de, og bare de, som bevisst besluttet å gi avkall på disse gale ønskene ved å være villige til å ‘forsake alle [sine] synder’ for å kjenne Gud.

Følgelig er det vi bevisst ønsker over tid som vil avgjøre hva vi til sist vil bli og hva vi vil motta i evigheten.”⁶

Så viktig som det enn er å kvitte seg med ethvert ønske om å synde, krever evig liv mer. For å nå vårt evige mål må vi ønske og arbeide for å oppnå de egenskaper som kreves for å bli en evig person. Evige personer tilgir for eksempel alle som har krenket dem. De setter andres velferd høyere enn sin egen. Og de elsker alle Guds barn. Hvis dette virker for vanskelig – og det er så visst ikke lett for noen av oss – skulle vi begynne med et ønske om disse egenskapene og be vår kjærlige himmelske Fader

om hjelp med våre følelser. Mormons bok lærer oss at vi skulle “be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus” (Moroni 7:48).

Jeg vil avslutte med et siste eksempel på et ønske som skulle være overordnet for alle menn og kvinner – både de som nå er gift og de som er enslige. Alle skulle ønske og oppriktig arbeide for å sikre et ekteskap for evigheten. De som allerede har et tempelekteskap, skulle gjøre alt de kan for å bevare det. De som er enslige, skulle ønske et tempelekteskap og yte prioritert innsats for å oppnå det. Ungdom og unge enslige skulle motstå den politisk korrekte, men for evig falske oppfatning som nedvurderer betydningen av å gifte seg og få barn.⁷

Enslige menn, jeg håper dere tar utfordringen i dette brevet fra en enslig søster. Hun talte for “de rettferdige Guds døtre som oppriktig søker etter en verdig medhjelp, mens mennene

synes å være blinde for eller forvirret når det gjelder sitt ansvar for å oppsøke disse, vår himmelske Faders storartede og utvalgte døtre, og gjøre kur til dem og være villige til å inngå og holde hellige pakter i Herrens hus”. Hun avsluttet slik: “Det er mange enslige siste-dagers-hellige menn som gjerne vil gå ut, ha det moro og tilbringe tid sammen, men som ikke har det minste ønske om noen slags forpliktelse overfor en kvinne.”⁸

Jeg er sikker på at noen iherdig søkende unge menn ønsker at jeg skal tilføye at en del unge kvinners ønske om et verdig ekteskap og barn rangeres langt lavere enn deres ønske om en karriere og andre jordiske utmerkelser. Både menn og kvinner trenger rettferdige ønsker som vil lede dem til evig liv.

La oss huske at ønsker dikterer våre prioriteringer, prioriteringer former våre valg, og valg bestemmer våre handlinger. I tillegg er det våre handlinger og ønsker som får oss til å bli noe, enten det er en sann venn, en

begavet lærer eller en som har kvalifisert seg til evig liv.

Jeg vitner om Jesus Kristus, hvis kjærlighet, læresetninger og forsoning gjør det hele mulig. Jeg ber om at vi fremfor alt må ønske å bli ham lik, slik at vi en dag kan vende tilbake til hans nærhet for å motta fylden av hans glede. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Ray Cox, intervju med forfatteren, 1. aug. 1985, Mount Pleasant, Utah, hvor han bekreftet det han fortalte meg i Provo, Utah, cirka 1953.
2. Se Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–14; “Self-Propelled Task Force”, *National Guardsman*, mai 1971, siste omslagsside; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film produsert ved Southern Utah University, 2002).
3. Se Aron Ralston: *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston: *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 208.
6. Neal A. Maxwell: “Efter [våre] hjerters ønsker”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 20.
7. Se Julie B. Beck: “Hvordan undervise i læren om familien”, *Liahona*, mars 2011, 32–37.
8. Brev, 14. sep. 2006.